

Arrest

nr. 232 620 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Karaj en bent u een Iraans staatsburger. Samen met uw echtgenoot C.K.A. (...) kreeg u vier kinderen. Zo'n twintig jaar geleden verliet uw zoon A. (...) Iran. Hij gaf aan naar Turkije te gaan maar zijn reis eindigde in Italië, alwaar hij sindsdien verblijft. U kreeg in die periode medische problemen. Er werd osteoporose vastgesteld en u belandde in een rolstoel. U was afhankelijk van uw man en uw kinderen. In 2013 vluchtte uw oudste zoon T.K.A. (...) (O.V. X) met zijn echtgenote en zijn dochter H. (...) (O.V. X) naar België. Nadat er inzake hun eerste verzoek een weigeringsbeslissing werd genomen, werd hen op 1 april 2014 inzake hun tweede verzoek het

vluchtelingenstatuut toegekend. Een vijftal jaar geleden huwde uw dochter B. (...) met een man van Italiaanse nationaliteit. Niet veel later, op 04/10/1393 (= 24 december 2014), overleed uw echtgenoot. De banden met uw schoonfamilie werden hierop verbroken. Omdat u hulpbehoevend was nam uw zoon D. (...) de verzorging op zich. Op 20/08/1395 (= 10 november 2016) overleed uw zoon echter aan een hartfalen. B. (...) nam hierna de taak om u te verzorgen over. Hoewel zij voor haar werk nog regelmatig naar Italië terugreisde kwam zij terug in Iran wonen. Omdat deze situatie niet houdbaar bleek regelde de echtgenoot van B. (...) dat u met een toeristenvisum naar Europa kon reizen. U vertrok op 25 mei 2018 per vliegtuig naar Italië. Na enkele dagen werd het u duidelijk dat uw schoonzoon niet wilde dat u bij hem en uw dochter introk. Uw zoon T. (...) kwam u op 1 juni 2018 ophalen in Italië en bracht u naar België. Op 16 augustus 2018 verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaart geen vrees te hebben om terug te keren naar Iran. Hoewel uw drie zussen nog in Teheran wonen, stelt u er enkel niemand meer te kennen die kan of wil instaan voor uw verzorging. U heeft bovendien niet de financiële middelen om zorgverleners in te schakelen. In België werd u reeds enkele keren geopereerd. U verblijft in Brasschaat bij uw zoon T. (...), wiens echtgenote u momenteel verzorgt. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh (geboortebboekje); uw melikaart (nationale kaart); de shenasnameh, melikaart en overlijdensakte van uw overleden echtgenoot; de shenasnameh, melikaart en overlijdensakte van uw overleden zoon D. (...); verschillende verblijfsdocumenten van uw zoon A. (...) en uw dochter B. (...) die beiden legaal in Italië verblijven; verschillende medische documenten waaruit blijkt dat u lijdt aan osteoporose en dat u hiervoor in België in behandeling bent; verschillende rekeningen van het AZ Klina te Brasschaat; en drie foto's van uw zoon in een kerk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u aan osteoporose lijdt en dat u zich slechts kan verplaatsen met behulp van een rolstoel. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd er voorzien in een rolstoeltoegankelijke ruimte waarin het persoonlijk onderhoud kon plaatsvinden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U haalde aan dat u geen enkele vrees heeft om naar Iran terug te keren. U verklaarde enkel dat u afhankelijk van hulp bent en dat u in uw land van herkomst niemand heeft die u kan verzorgen (CGVS, p. 11). U stelde uitdrukkelijk geen andere problemen in Iran gekend te hebben: niet met uw autoriteiten noch met uw medeburgers (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7 en 3.8; CGVS, p. 11).

Er dient te worden vastgesteld dat uw medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde nog dat u geen geld heeft om uw verzorging te financieren, bijvoorbeeld door een verpleegster in te huren (CGVS, p. 11). Uw echtgenoot is vroeger weinig op een officiële wijze tewerkgesteld geweest en uw wettelijk pensioen stelt bijgevolg weinig voor. Ook uw kinderen hebben het in Europa financieel niet breed waardoor hun steun uit het buitenland wegviel (CGVS, p. 12 en 13). Het gebrek aan middelen om uw verzorging te financieren houdt als dusdanig echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds u weduwe werd, door uw familie werd ondersteund. Zo pendelde uw dochter, die een verblijfsvergunning heeft in Italië, tussen Iran en Italië om u te helpen en kreeg u in het verleden van uw familie financiële steun uit het buitenland. Uw dochter die in Italië woont is overigens bereid u door dik en dun te steunen (CGVS, p. 7; p. 11-12). U verblijft in België bij uw zoon. Uw verblijf kost hem veel

(CGVS, p. 13). Gelet hierop, is het geenszins aannemelijk dat, in tegenstelling tot uw bewering (CGVS, p. 13), u bij terugkeer naar Iran niet door uw entourage zou gesteund worden.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het gegeven dat u geen praktiserend moslim bent (CGVS, p. 3 en 4) geenszins impliceert dat u bij terugkeer een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U heeft immers in het verleden geen problemen gekend in dit verband (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Iran louter omwille van het feit dat u geen praktiserend moslim bent problemen zal krijgen met uw autoriteiten. Het gegeven dat uw zoon in 2013 naar België kwam en zich als sjiiitische moslim bekeerd heeft tot het christendom, zoals u aan de hand van enkele foto's aantoonde, doet hieraan geen afbreuk. Na zijn vertrek uit Iran woonde u, ondanks zijn bekering, immers nog zo'n vijf jaar probleemloos in Iran. De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande beslissing niet ombuigen. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw melikaart tonen uw identiteit en uw nationaliteit aan. Uit de identiteitsdocumenten en de overlijdensaktes van uw echtgenoot en uw kinderen blijkt dat uw echtgenoot en uw zoon D. (...) overleden zijn en dat uw twee overige zoons en uw dochter heden in Europa verblijven. Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u lijdt aan osteoporose en dat u in België hiervoor in behandeling bent. Al deze gegevens staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginstel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet".

Verzoekster verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar problemen en situatie.

Zij betoogt:

"Verzoeker moest haar land van herkomst verlaten omwille van het feit dat ze een alleenstaande vrouw en zeer ziek is.

Verzoeker meent dat ze bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers zoon en het gezin van verzoekers zoon zijn erkende vluchteling in België.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginstel".

Zij doet gelden:

"Verweerster heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat ze bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verweerster geeft tegelijkertijd toe dat verzoeker zeer ziek en zorgbehoevend is.

Verzoeker meent dat ze niemand meer in het land van herkomst heeft op wie ze mag rekenen.

De familieleden weten dat verzoeker nu bij zijn zoon - een erkende vluchteling in België woont.

De familie weten dat verzoekers zoon bekeerd is tot het Christendom.

Verzoeker zelf had in het begin moeilijk met deze bekering van haar zoon maar nu heeft ze respect voor de keuze van zijn zoon.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om met dit element rekening te houden.

Verzoeker meent dat het best mogelijk is dat ze bij haar terugkeer naar Iran door de autoriteiten aangehouden en ondervraagd wordt omwille van de bekering van haar zoon.

Verzoeker meent dat uit het feit dat ze voor zijn reis naar België geen probleem had in Iran met de autoriteiten mag niet afgeleid worden dat ze nu bij haar terugkeer naar Iran geen probleem zal krijgen.

Verweerster stelt dat het gebrek aan middelen mag niet dienstig gebruikt worden om de vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoeker meent dat het gebrek aan middelen wel dienstig gebruikt kan worden wanneer het over de toekenning van de sub beschermingsstatus gaat op basis van de persoonlijke situatie.

Verweerster gebruikt ten onrechte de verleende steun van de verzoekers dochter in verleden tegen haar door te stellen dat ze in de toekomst verzoekers ook kan steun.

Verzoeker meent dat haar schoonzoon een European is van de Italiaanse origine. Hij wenst niet meer dat haar echtgenote zich bezig houdt met verzoeker.

Verzoeker meent dat haar medische kosten dermate hoog is dat noch ze noch haar kinderen in staat zijn om deze kosten te dragen.

Verzoeker zal een aanvraag 9ter vw indienen maar zoals uw Raad weet, is het onmogelijk geworden om de DVZ nu te overtuigen om een positieve beslissing te nemen over een aanvraag 9ter vw.

Verzoeker is geen praktiserende moslim en ze meent dat juist door de bekering van haar zoon en door het feit dat ze nu bij hem logeert en gesteund ze een risico loopt om vervolgd te worden in het land van herkomst.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een derde middel op de:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.”.

Zij voert aan:

“Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

(...)

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.4. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde.

3.2. Dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zou worden waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan verzoekster niet wordt toegekend, mist voorts feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.3. Waar verzoekster stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad voorts niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Verzoekster vestigt in het verzoekschrift andermaal de nadruk op haar medische problemen en op het gegeven dat zij voor deze problemen, onder meer omdat zij daartoe financieel onvoldoende slagkracht zou hebben, in haar eigen land geen of onvoldoende behandeling zou kunnen genieten.

Dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de medische problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

In zoverre verzoeker te dezen wijst op haar gebrek aan financiële middelen en ondersteuning, wordt in de bestreden beslissing voorts met reden gesteld:

“U verklaarde nog dat u geen geld heeft om uw verzorging te financieren, bijvoorbeeld door een verpleegster in te huren (CGVS, p. 11). Uw echtgenoot is vroeger weinig op een officiële wijze tewerkgesteld geweest en uw wettelijk pensioen stelt bijgevolg weinig voor. Ook uw kinderen hebben het in Europa financieel niet breed waardoor hun steun uit het buitenland wegviel (CGVS, p. 12 en 13). Het gebrek aan middelen om uw verzorging te financieren houdt als dusdanig echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds u weduwe werd, door uw familie werd ondersteund. Zo pendelde uw dochter, die een verblijfsvergunning heeft in Italië, tussen Iran en Italië om u te helpen en kreeg u in het verleden van uw familie financiële steun uit het buitenland. Uw dochter die in Italië woont is overigens bereid u door dik en dun te steunen (CGVS, p. 7; p. 11-12). U verblijft in België bij uw zoon. Uw verblijf kost hem veel (CGVS, p. 13). Gelet hierop, is het geenszins aannemelijk dat, in tegenstelling tot uw bewering (CGVS, p. 13), u bij terugkeer naar Iran niet door uw entourage zou gesteund worden.”

Verzoekster komt in deze niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van haar eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet zij aan de voormelde motieven geen afbreuk.

3.7. Verzoekster schuift in het onderhavige verzoekschrift daarnaast religieuze redenen naar voren als verklaring waarom zij niet kan terugkeren naar Iran. Zij benadrukt daarbij dat zij geen praktiserend moslim is en dat zij verblijft bij haar bekeerde zoon.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het gegeven dat u geen praktiserend moslim bent (CGVS, p. 3 en 4) geenszins impliceert dat u bij terugkeer een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U heeft immers in het verleden geen problemen gekend in dit verband (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Iran louter omwille van het feit dat u geen praktiserend moslim bent problemen zal krijgen met uw autoriteiten. Het gegeven dat uw zoon in 2013 naar België kwam en zich als sjiiitische moslim bekeerd heeft tot het christendom, zoals u aan de hand van enkele foto's aantoonde, doet hieraan geen afbreuk. Na zijn vertrek uit Iran woonde u, ondanks zijn bekering, immers nog zo'n vijf jaar probleemloos in Iran.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar zij heden plots laat uitschijnen dat zij ingevolge haar beleving van haar religie of de bekering van haar zoon problemen zou riskeren met haar familie en/of de Iraanse autoriteiten, dient immers te worden opgemerkt dat zij zulks gelet op haar eerdere verklaringen in het geheel niet aannemelijk maakt. Zo maakte verzoekster hiervan in de vragenlijst niet de minste melding wanneer er gevraagd werd wat zij vreesde bij een terugkeer

naar Iran doch beperkte zij zich ertoe aan te geven: *"Ik ben alleen in Iran"*. Vervolgens wees zij erop dat zij in Iran verstoken zou blijven van de nodige zorgen en ontkende zij eenduidig dat zij daarnaast andere problemen had gekend met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard. Verder voegde zij, wanneer daartoe de kans geboden werd, niets toe (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4., 3.5., 3.7. en 3.8.). Wanneer zij bij het CGVS werd ondervraagd over haar vrees bij een terugkeer naar Iran, vermeldde verzoekster andermaal geen vrees ten aanzien van haar familie of de autoriteiten. Opnieuw haalde zij enkel haar medische problemen en een gebrek aan verzorging aan. Daarenboven ontkende zij vervolgens uitdrukkelijk dat er nog andere redenen zijn waarom zij vreest om naar Iran terug te keren en waarom zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij gaf in dit kader eenduidig aan: *"Nee, dit is het enige, ik heb geen andere problemen (...)"* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11). Bijgevolg is het niet ernstig dat verzoekster heden voorhoudt zowel haar familie als de Iraanse autoriteiten te vrezen. Dit geldt nog des te meer nu zij deze vrees op generlei wijze concretiseert. Zij toont niet aan de hand van concrete en objectieve elementen aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij daadwerkelijk zou dreigen te worden geconfronteerd met problemen. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met de in het verzoekschrift opgeworpen, algemene beweringen om in haren hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

3.8. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT